

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de maig del 2019.

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del Sr. Vincent ANIÈRE, i els Srs. Carles CRUZ MORATONES i Jaume TOR PORTA, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit del 17-07-2018, la representació processal del Sr. R. A. T. va presentar demanda laboral contra la mercantil XXX, SA demanant que en el seu dia es dictés sentència condemnant aquesta darrera a pagar la suma de 58.292,30.- € i a cotitzar a la CASS l'import de 142.201,86.- €, més a satisfer al seu representat els interessos legals derivats de la quantitat principal a comptar de la data de la contesta a la demanda i fins el total pagament i a satisfer la totalitat de els costes judicials amb expressa menció de les d'advocat i procurador ocasionades a la part demandant.

II.- El 2-11-2018, la representació processal de XXX, SA contestava la demanda articulada oposant-se a les pretensions articulades de contrari, interessant es dictés Sentència desestimant la demanda i imposant al demandant les costes ocasionades amb inclusió dels honoraris d'advocat i de procurador.

III.- Una volta practicades les proves considerades pertinents i evacuat per les parts els respectius escrits de conclusions, l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle dictava Sentència en data 1-2-2019, decidint :

" PRIMER.- Desestimar la demanda formulada en data 17 de juliol del 2018 a instància del Sr. R.A. T. contra la societat XXX, SA.

SEGON.- Condemnar en costes a la part agent, incloses les derivades d'advocat i de procurador".

IV.- Contra aquesta resolució s'alça la representació processal del Sr. A., i mitjançant escrit de conclusions de 26-3-2019 sol·licita la seva revocació i es dicti nova Sentència que estimi les seves pretensions inicials, amb expressa imposició de les costes ocasionades en aquesta alçada a la contrapart.

La representació processal de la XXX, SA interessa pel contrari la confirmació íntegra de la Sentència recorreguda, imposant-se a la part recurrent el pagament de les costes ocasionades.

Ha actuat com a magistrat ponent el Sr. Jaume TOR PORTA.

FONAMENTS DE DRET

I. ANTECEDENTS D'INTERÈS:

El Sr. A. desenvolupava una prestació laboral per compte de XXX, SA, trobant-se en situació de baixa laboral quan, l'empresa va comunicar-li el seu acomiadament no causal, a través de carta de 4-7-2018 que preveia el següent:

"Per mitjà de la present notificació li comuniquem que XXX ha pres la decisió de rescindir el seu contracte laboral amb data 4 de juliol de 2018.

Davant de la decisió de les entitats bancàries Banca Privada d'Andorra i Vall Banc de no donar continuïtat als serveis de manteniment i d'administració que venia prestant XXX en els seus sistemes, des de l'any 2012, i la posterior adjudicació dels referits serveis a un altre proveïdor, XXX no compta a dia d'avui amb altres projectes al Principat d'Andorra que li puguin ser assignats per a que pugui desenvolupar la seva activitat com a professional.

Això ens fa plantejar la resolució del seu contracte de treball, acordant en conseqüència el seu acomiadament no causal, d'acord al que preveu l'article 90 del Codi de Relacions Laborals, amb efectes a comptar' del 4

Tal i com preveu l'article 90.1 del Codi de Relacions Laborals:

"Excepte en els supòsits exclosos per aquest Codi, en els contractes per temps indefinit l'empresa pot acomiadar la persona treballadora mitjançant un preavís comunicat amb una antelació d'un dia per mes treballat fins a un màxim de 90 dies i amb el pagament d'una compensació econòmica equivalent al salari de 25 dies per any treballat o de la part proporcional corresponent al menor temps treballat, calculats segons l'article 82.3, fins a un màxim de 365 dies."

Així mateix, l'informem que qualsevol de les prorrogues de la seva baixa mèdica així com document de l'alta mèdica, s'hauran de lliurar a les oficines de XXX.

I tenint en compte la seva situació, l'acomiadament es farà efectiu a partir del moment que comuniqui l'alta mèdica a l'empresa".

En aquest context, el Sr. A. després de defensar que l'acomiadament practicat per la defenent era il·legal a partir del moment en que havia intervingut quan el contracte de treball es trobava suspès en trobar-se el treballador de baixa laboral, reclamava la condemna de la mercantil demandada a satisfer:

- una indemnització a l'empara de les disposicions de l'article 98 del Codi de relacions laborals (en endavant CRL) que quantificava en la suma de 134.795,45.- €.

- la suma de 7.406,41.- € en concepte d'havers laborals pendents de pagament.

A l'import global resultant, descomptava la quantitat de 83.909,56.-

€ corresponent a la quitança que XXX, SA havia consignat judicialment, el tot incrementat amb els interessos i les costes judicials ocasionades. També interessava la condemna de la demandada a cotitzar a la CASS la suma de 142.201,86.- € que correspon a la suma dels dos conceptes abans indicats.

La societat defenent s'oposava a la demanda sostenint que l'acomiadament practicat s'ajustava a dret i no presentava cap irregularitat formal ni substantiva, de manera que cap indemnització podia ser reconeguda al treballador. Quant als havers laborals reclamats, defensava que la quitança els contemplava tots i que els mateixos havien estat calculats de manera ajustada a les previsions legals. En conseqüència considerava que la demanda havia de ser rebutjada.

La Sentència dictada desestima íntegrament la demanda i imposa al Sr. A. les costes judicials ocasionades i és contra aquesta decisió que s'alça la part recurrent en atenció als motius d'apel·lació que seguidament s'analitzen.

II.- En primer lloc sosté que si bé la situació d'incapacitat temporal del treballador regulada en l'article 35 del CRL no posava fi a l'eficàcia del contracte sinó que només en suspenia la seva execució, i que per tant cadascuna de les parts contractants podia resoldre la relació laboral en qualsevol moment, calia però que l'extinció del contracte intervingués seguint les disposicions legals aplicables. Considera que la decisió del Batlle no s'ajustava a dret a partir del moment en que les Sentències d'aquesta Sala en que justificava la seva decisió (TSJC-486/15 i TSJC-273/18) intervenien en un supòsit d'un acomiadament disciplinari i d'un desistiment justificat del treballador, que no resultaven extrapolables al present supòsit en que es tracta d'un acomiadament no causal, en que la decisió de l'empresari impedia, sense justificació, que el treballador es pogués reincorporar al seu lloc de treball contravenint les disposicions de l'art. 34 del CRL. Afegia que l'acomiadament havia intervingut el dia 4 de juliol del 2018, i que la interpretació realitzada pel Batlle incorria en un error flagrant de valoració de la prova. Sosté en aquest sentit que en la carta d'acomiadament s'exposa fins a tres vegades que la data de l'extinció del contracte corresponia al 4 de juliol i que si la carta podia ser confusa i contradictòria, aquesta irregularitat sols era imputable a l'empresari que l'havia redactat. En tot cas referia que tot comiat d'un treballador havia de ser establert per escrit i amb exposició de la data concreta sense que per tant es pogués establir a futur i sense que existís data determinada. Afegia que fins i tot si es considerés que l'empresari sols havia manifestat la intenció d'acomiar el treballador tant bon punt aquest es reincorporés a la feina, necessàriament quan la baixa laboral hagués cessat, havia de remetre una carta d'acomiadament efectiu amb exposició de la data del mateix, el que no havia succeït afegint que la manca de precisió de la data incidia en el seu dret a la defensa a partir del moment en que afectava el còmput dels terminis de prescripció i de caducitat.

En el Codi de Relacions Laborals, els efectes de la suspensió del contracte de treball es troben contemplats en l'art. 34.1 del CRL, constituint la incapacitat temporal del treballador contemplada en l'art. 35 posterior el supòsit paradigmàtic. En mèrits d'aquesta disposició, la suspensió del contracte de treball exonera el treballador de realitzar l'activitat convinguda sense que l'empresari hagi de satisfer la retribució associada. No obstant els restants deures i obligacions a càrrec de les parts inserits en el contracte de treball o que resulten de l'aplicació de la Llei subsisteixen. En aquest sentit en la Sentència de 29/4/2016 (rotlle TSJC-486/2015) indicàvem: *“ La suspensió de l'article 35 no posa fi a l'eficàcia del contracte de treball, sinó que només suspèn la seva execució, però el contracte roman vigent durant la suspensió, les parts queden sempre lligades convencionalment, i cada una d'elles pot resoldre aquesta relació laboral en qualsevol moment, sempre que respecti les disposicions legals aplicables”*. Així hem pogut jutjar que la suspensió del contracte de treball no suspèn el còmput del termini de prescripció de les faltes comeses pel treballador (TSJC-486/2015) i que tampoc constituïa un obstacle a la notificació de les eventuais faltes al treballador en la forma prevista en l'article 106 (cfr. Sentència de 26-6-2018 rotlle TSJC-133/2018).

Les anteriors precisions resulten extrapolables mutatis mutandis al supòsit de l'acomiadament no causal de l'art. 90.1 del CRL. En efecte, cap disposició legal impedeix a l'empresari durant el període d'incapacitat temporal del treballador comunicar-li el seu acomiadament, sempre i quan es suspengui els efectes d'aquesta decisió fins al moment en que la situació que originava la suspensió del contracte de treball cessi, essent a partir d'aquest moment en què l'acomiadament operarà de manera positiva.

El recurrent sustenta que aquesta Sala ha pogut declarar que no es podia acomiadar un treballador quan aquest es trobava de baixa laboral (cfr. Sentència de 28-9-2006, citada pel recurrent). Aquests pronunciaments però intervenien en situacions en què l'acomiadament havia operat de manera efectiva durant el període de suspensió del contracte de treball, sense que aquest sigui el cas en el supòsit que s'analitza. En efecte, malgrat comunicar-se l'acomiadament el dia 4-7-2018, s'extreu de la carta que aquesta decisió esdevindria efectiva a partir del moment en que el treballador comunicués la seva alta mèdica a l'empresa, suspenent per tant els efectes de la decisió resolutòria fins a la intervenció de l'acte jurídic futur de producció certa encara que en aquells moments no se'n sàpigues la data, consistent en l'alta laboral del treballador. I aquesta solució ha de ser la mateixa amb independència de la modalitat d'extinció del contracte de treball, sense que es pugui pretendre que únicament procediria en supòsits d'acomiadaments disciplinaris o desistiments justificats del contracte de treball.

Tampoc podem compartir l'argument del recurrent segons el qual la carta d'acomiadament resultava obscura i contenia contradiccions. En efecte, la decisió de l'acomiadament intervenia el 4-7-2018 i això va ser el que es va comunicar al treballador. No obstant, la carta exposava

clarament que "l'acomiadament es farà efectiu a partir del moment que comuniqui l'alta mèdica a l'empresa", extrem aquest que endemés, com de manera encertada destaca el Sr. Batlle és el que va succeir, doncs no va ser fins el moment en que el Sr. A. va trobar-se d'alta que se li va comunicar la liquidació laboral i que se'l va donar de baixa administrativa prop de la CASS.

Finalment també escau rebutjar l'argument en mèrits del qual el fet de que no es precisés una data d'acomiadament en la carta l'invalidaria en ocasionar-li indefensió o que hauria estat necessari que assolida aquesta fita, l'empresari hagués lliurat una nova carta d'acomiadament. Amb aquesta finalitat recordarem que l'acomiadament és un acte unilateral de l'empresari que té com efecte constitutiu l'extinció de la relació laboral. En el concret supòsit examinat la seva eficàcia es sotmetia a un termini futur de producció certa si bé no se'n podia precisar inicialment la data doncs corresponia a l'alta mèdica del treballador. L'adveniment del termini originava per si sol l'eficàcia de l'acte sense que per tant es requerís d'una nova carta d'acomiadament per tal de que la decisió extintiva desplegués els seus efectes.

En atenció a tot l'exposat, el primer motiu del recurs ha de ser rebutjat.

III.- En segon terme considera que el Batlle incorreria també en error en la valoració de la prova i en l'aplicació de les disposicions de l'art. 82.3 del CRL al respecte de la quantificació de la indemnització i dels havers laborals reclamats. Refereix que l'art. 76.1 del CRL establia que el salari era la remuneració que es lliurava al treballador en contraprestació del seu treball, de tal manera que si no es treballava no existia salari i que l'art. 82.3 parlava de salari per dia el que excloïa els dies no treballats per l'empresa. Mantenia que el contracte de treball existent preveia un permís no retribuït d'un mes de manera que en definitiva el Sr. A. treballava per a l'empresa 11 mesos, durant els quals gaudia de 22 dies de vacances, i el 12è mes ni el treballava ni el cobrava. Referia que les disposicions de l'art. 82.3 no eren d'aplicació a la totalitat de les situacions laborals, sinó que en definitiva havia d'estar-se a cada situació examinada de ta manera que en definitiva s'havia de revocar la Sentència d'instància en relació als càlculs que es realitzaven amb fonament estricte de les previsions de l'art. 82.3 del CRL.

Tampoc aquest motiu del recurs pot triomfar. El Sr. Batlle ha realitzat una aplicació estricta de les previsions de l'article 82.3 del CRL que compartim i que es recolza en el caràcter imperatiu de les regles establertes en el Codi resultant de l'article 4. En efecte, l'article 82.3 als efectes de determinar el factor base (salari dia) per al càlcul de la retribució de les vacances, compensació econòmica per comiat no causal, preavis (...) disposa que aquest s'ha de fer d'una banda en atenció a l'import del darrer salari mensual fix dividit per 30 incrementat de la mitjana de salaris variables percebuts els darrers 12 mesos o de la part proporcional corresponent el període menor de temps treballat (extrem aquest que cal entendre només quan la durada global de la relació laboral

ha estat inferior a l'any el que aquí no es el cas). En un altre ordre d'idees, afegirem que el valor obtingut només pot ser emprat a les finalitats de càlcul dels conceptes descrits en l'art. 82.3 del CRL, sense que pugui ser emprat, com fa la recurrent en el seu escrit rector, com a referència per a calcular el salari degut pels dies treballats durant el mes de juliol o les hores extraordinàries, que es regeixen per unes regles de càlcul autònomes (cfr. art. 82 apartats 1 i 2 i 62 del CRL).

IV.- En virtut del mateix principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs ha de portar a la condemna de la part recurrent a pagar les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs interposat pel Sr. R. A. T. contra la Sentència dictada pel Tribunal Unipersonal del Batlle en data 1-2-2019, confirmant íntegrament la seva part dispositiva, imposant al recurrent les costes judicials d'aquesta alçada.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-